

No tinguis pressa

I que de mica en mica vagis donant forma als dies, per fer-te'ls ben teus

Foto: Gemma Ventura

Són les set del matí. Obres la porta embalada. No hi ha son, avui és el teu dia, el que has esperat des d'abans que comencés l'octubre. Véns al llit. Obres el regal, estiro els braços i badallo mentre llegeixes per dins el llibre que volies. I em preguntes què vol dir això, i allò. Baixem. Qui té encenedor? Sobre el pastís no hi caben més boles de xocolata vermelles, liles, grogues. I les espelmes, quin goig, t'esperen dretes i decidides al centre.

Tant de bo que, amb aquests deu dits menuts que avui et fan sentir orgullosa, aprenguis que la vida es fa amb les mans. I que de mica en mica vagis donant forma als dies, per fer-te'ls ben teus. Que cada vegada que topis, a la primera o a l'última línia, amb una paraula nova, no te n'estiguis, de preguntar quin significat té. Que vulguis dir el que creguis que has de dir. I que ningú et robi la veu. I que si te la prenen -aquestes coses poden passar-, aprenguis a recuperar-

la. Que vegis que hi ha moltes maneres de llegir la vida i que cadascú té dret a escriure-la a la seva manera.

No voldria que t'haguessis de pelar els genolls gaire sovint. Però què hi farem, avui no et puc regalar una cuirassa que et protegeixi per sempre. Tampoc et diré que hi haurà un dia en què la manta lila i la de quadres ja no dormiran amb tu. Que en aquest demà ja no et caldrà que ens inventem el conte d'abans d'anar dormir. Perquè sí, ho reconec, el que més voldria ara és que no tinguessis gaire pressa per fer-te gran.

Omples els pulmons. Tanques els ulls. Escampes l'aire sobre la muntanya de xocolata. I un fil de fum s'enlaira i desapareix abans d'arribar al sostre. T'aplaudeixen. T'aplaudeixo. Has demanat un desig? En vull un altre tros. Repetim la foto, que no has mirat a càmera. Després tornaré a bufar? Agafes el llibre i, amb els dits, passes pàgina.